

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Tdo/48/2017
Identifikačné číslo spisu: 8408010257
Dátum vydania rozhodnutia: 07.11.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Peter Paluda
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:8408010257.2

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Paludu a sudcov JUDr. Dany Wänkeovej a JUDr. Františka Moznera na neverejnom zasadnutí konanom dňa 7. novembra 2017 v Bratislave v trestnej veci obvineného V. K., pre zločin znásilnenia podľa § 199 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zák. a iné, o dovolaní obvineného proti uzneseniu Krajského súdu v Prešove zo dňa 14. januára 2016, sp. zn. 4To/42/2015, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Tr. por. dovolanie obvineného V. K. sa o d m i e t a.

Odôvodnenie

I.
Konanie predchádzajúce dovolaniu

Rozsudkom Okresného súdu Kežmarok z 15. októbra 2015, sp. zn. 7T/113/2008, bol obvinenému V. K. pri nezmenenom výroku o vine a ochrannom opatrení v rozsudku Okresného súdu Kežmarok zo dňa 11. októbra 2010 v spojení s rozsudkom Krajského súdu Prešov 4To/6/2011, právoplatným dňa 14. apríla 2011, uložený podľa § 199 ods. 2 Tr. zák. s použitím § 37 písm. h), písm. m) Tr. zák., § 38 ods. 2, ods. 5 Tr. zák., § 42 ods. 1 Tr. zák. s poukazom na § 41 ods. 2 Tr. zák. súhrnný trest odňatia slobody v trvaní 14 (štrnásť) rokov nepodmienečne.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Tr. zák. súd obvineného pre výkon uloženého trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 42 ods. 2 Tr. zák. súd zároveň zrušil výrok o treste z rozsudku Okresného súdu Kežmarok, sp. zn. 6T/134/06, zo dňa 10. novembra 2008, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 10. novembra 2008 a ktorým bol obvinený V. K. uznaný vinným z trestného činu sexuálneho zneužívania podľa § 242 ods. 1 Tr. zák. účinného do 31. decembra 2005 a iné, za čo mu bol uložený úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 6 a pol roka nepodmienečne so zaradením na výkon trestu do II. NVS.

Krajský súd v Prešove rozhodujúc o odvolaní obvineného V. K. proti uvedenému rozsudku súdu prvého stupňa uznesením zo 14. januára 2016, sp. zn. 4To/42/2015, podľa § 319 Tr. por. odvolanie obvineného zamietol.

II.

D o v o l a n i e

a vyjadrenie k nemu

Proti citovanému rozsudku Krajského súdu v Prešove podal obvinený V. K. prostredníctvom obhajcu dňa 12. apríla 2017 dovolanie z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. b), písm. h), písm. i) Tr. por.

Naplnenie dovolaciemu dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. b) Tr. por. vidí obvinený v tom, že podľa § 397 ods. 2 Tr. por. o návrhu na povolenie obnovy konania, ktoré sa skončilo právoplatným rozhodnutím súdu, rozhoduje iný samosudca alebo iný senát súdu, ktorý vo veci rozhodol v prvom stupni. V jeho trestnej veci však o návrhu na obnovu konania rozhodoval rovnaký senát, ktorý vo veci rozhodoval v prvostupňovom konaní a aj v obnovenom konaní. Následne aj odvolací súd rozhodoval v rovnakom zložení ako v pôvodnom konaní. Ustanovenie § 397 ods. 2 Tr. por. nepochybne reflektuje na skutočnosť, že sudca, resp. sudcovia (ako členovia senátu), ktorí sa zúčastnili na rozhodnutí v pôvodnom konaní, nedisponujú potrebnou nestrannosťou, pretože v konaní o spomenutom mimoriadnom opravnom prostriedku by sa mali znovu zaoberať meritom veci, a to aj z hľadiska opätovného posudzovania dôkazov, ktoré slúžili ako podklad ich rozhodnutia v pôvodnom konaní (uznesenie najvyššieho súdu z 21. februára 2006, sp. zn. 2Ntd 5/2006).

Zásada zákonného sudcu predstavuje v právnom štáte jednu zo základných garancií nezávislého a nestranného rozhodovania súdu a sudcu. Táto zásada ja ústavnou zárukou pre každého účastníka konania, že v jeho veci bude rozhodovať súd a sudcovia, ktorí sú na to povolani podľa vopred známych pravidiel, ktoré sú obsahom rozvrhov práce upravujúcich pridelovanie súdnych prípadov jednotlivým sudcom tak, aby bola zachovaná zásada pevného pridelovania súdnej agendy a aby bol vylúčený (pre rôzne dôvody a rozličné účely) výber súdov a sudcov „ad hoc“ (m. m. I. ÚS 239/04, IV. ÚS 257/07). Rozhodovanie veci zákonným sudcom je tak základným predpokladom na naplnenie podmienok spravodlivého procesu podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru (nález ústavného súdu z 21. mája 2014, sp. zn. I. ÚS 123/2014). V zmysle judikatúry ústavného súdu zákonným sudcom je sudca, ktorý spĺňa zákonom ustanovené podmienky na funkciu sudcu a navyše za zákonného sudcu treba pokladať sudcu určeného v súlade s rozvrhom práce vecne a miestne príslušného súdu (napr. I. ÚS 52/97, II. ÚS 47/99, II. ÚS 87/01, III. ÚS 202/02, III. ÚS 116/06) a tiež sudcu, ktorému boli veci pridelené z dôvodu vylúčenia iného sudcu pre zaujatosť v zmysle § 31 a nasl. Tr. por. alebo pre iné ďalšie dôvody (II. ÚS 118/02, II. ÚS 119/02). Z uvedeného vyplýva, že ústavný princíp zákonného sudcu treba pokladať za celkom neopomenuteľnú podmienku výkonu súdnej moci, ktorá na jednej strane dotvára a upevňuje sudcovskú nezávislosť a na strane druhej predstavuje pre účastníka konania záruku, že na rozhodnutie jeho veci sú povolané súdy a sudcovia podľa vopred stanovených zásad tak, aby bola zachovaná zásada pevného a náhodného pridelovania súdnej agendy a aby bol vylúčený - pre rôzne dôvody a rozličné účely výber súdov a sudcov „ad hoc.“ Procesný postup všeobecného súdu, v ktorom o veci účastníka konania nerozhodol zákonný sudca, resp. súd zriadený v súlade so zákonom, je nezlučiteľný s garanciami vyplývajúcimi z čl. 48 ods. 1 ústavy ako aj s čl. 6 ods. 1 Dohovoru. Rozhodnutie vydané v takomto konaní tak nemôže byť ústavne akceptovateľné. Práve zákonná úprava v zmysle § 397 ods. 2 Tr. por. dáva záruku objektivity, keďže v opačnom prípade by rovnaký sudca išiel proti vlastnému rozhodnutiu o výške trestu, čo je značne nepravdepodobné. Vzhľadom na uvedené skutočnosti je podľa obvineného v danom prípade naplnený dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. b) Tr. por., pretože oba súdy rozhodovali v nezákonnom zložení.

K dovolacím dôvodom uvedeným v § 371 ods. 1 písm. h), i) Tr. por. obvinený uviedol, že rozhodnutia Okresného súdu Kežmarok, ako aj Krajského súdu v Prešove sú založené na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia a trest určený predmetnými rozhodnutiami bol uložený mimo zákonom stanovenej trestnej sadzby. Pôvodným rozsudkom Okresného súdu Kežmarok zo dňa 11. októbra 2010,

sp. zn. 7T/113/2008, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove zo dňa 14. apríla 2011, sp. zn. 4To/6/2011, bol obvinenému po vykonanom dokazovaní a zhodnotení všetkých dôkazov uložený nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 14 rokov, za použitia tzv. asperačnej zásady, pričom súd ukladal trest v rozsahu upravenej trestnej sadzby vo výmere trinásť a pol roka až dvadsať rokov. V tejto súvislosti obvinený zdôraznil, že súdy v pôvodnom konaní neaplikovali § 38 ods. 5 Tr. zák., ale pri úprave hraníc zákonných trestných sadzieb použili iba § 41 ods. 2 Tr. zák. a § 42 ods. 1 Tr. zák., a nie aj § 38 ods. 5 Tr. zák., čo vyplýva aj zo skutočnosti, že by zároveň, pri aplikácii aj tohto ustanovenia, nemohli uložiť trest odňatia slobody vo výmere, aký bol v skutočnosti obvinenému uložený. Je nepochybné, že pôvodný trest uložený rozsudkom Okresného súdu Kežmarok vo výške 14 rokov bol obvinenému uložený na dolnej hranici trestnej sadzby, určenej podľa vtedy platnej a účinnej právnej úpravy. Nálezom ústavného súdu z 28. novembra 2012, sp. zn. PL. ÚS 106/2011, časť ustanovenia, na základe ktorej bol obvinenému uložený trest stratila účinnosť a z tohto dôvodu sa obvinený domnieva, že pri stanovení hranice trestnej sadzby bolo potrebné zohľadniť aj túto skutočnosť pri výške uloženého trestu, pretože v zmysle nálezu došlo k podstatnej zmene, konkrétne k výraznému zníženiu dolnej hranice trestnej sadzby.

Obvinený ďalej poukázal na to, že v pôvodnom konaní súd považoval za adekvátne uložiť mu trest odňatia slobody vo výmere 14 rokov, teda na dolnej hranici upravenej trestnej sadzby, čo však Okresný súd Kežmarok v rozsudku z 15. októbra 2015, ani Krajský súd v Prešove v uznesení zo 14. januára 2016 nerešpektovali a rozhodovali v rozpore so zásadou reformatio in peius, resp. v rozpore s § 405 písm. b) Tr. por. Podľa obvineného sa nemožno stotožniť s názorom krajského súdu, podľa ktorého „Vzhľadom na to, že obžalovanému aj v novom konaní po povolení obnovy konania bol uložený trest vo výmere 14 rokov, teda trest rovnaký ako v pôvodnom konaní, použitie ustanovenia § 38 ods. 5 Tr. zák., ktoré v pôvodnom konaní použité nebolo, nie je, podľa názoru krajského súdu, porušením zásady zákazu v neprospech obžalovaného, keďže k zhoršeniu postavenia obžalovaného uložením toho istého trestu nedošlo. V pôvodnom konaní by súčasné použitie aj asperačnej zásady v pôvodnom znení, aj § 38 ods. 5 Tr. zák. znamenalo ešte ďalšie zvyšovanie dolnej hranice zákonom ustanovenej trestnej sadzby, upravenej použitím asperačnej zásady. V súčasnom konaní, po povolení obnovy konania, keď použitie asperačnej zásady nepredstavuje úpravu aj dolnej hranice zákonom stanovenej trestnej sadzby, použitím § 38 ods. 5 Tr. zák. sa dolná hranica trestnej sadzby zvyšuje len raz a aj to na úroveň nižšiu, než tomu bolo v prípade použitia asperačnej zásady v pôvodnom znení. Použitie len jedného pravidla, majúceho za následok len jedno zvýšenie dolnej hranice zákonom stanovenej trestnej sadzby, aj to na nižšiu úroveň, ako tomu bolo v pôvodnom konaní, pri uložení rovnakého trestu nemôže predstavovať zhoršenie postavenia obžalovaného a tým ani rozhodnutie v jeho neprospech.“ Zásadu zákazu zmeny k horšiemu je podľa obvineného potrebné vykladať extenzívne a z tohto dôvodu sa vzťahuje nielen k samotnej výške uloženého trestu, ale aj na skutočnosť, že pri zrušení výroku o treste a pri nezmenených okolnostiach prípadu je nevyhnutné pri ukladaní trestu postupovať tak, ako v pôvodnom konaní, resp. aplikovať rovnaké ustanovenia Trestného zákona a Trestného poriadku v účinnom znení.

Obvinený tiež poukázal na to, že uložený trest odňatia slobody, vzhľadom na význam rozpätia trestnej sadzby, pri značne zníženej trestnej sadzbe (z 13,5 roka na 7 rokov) nie je možné prehliadnuť. V nadväznosti na potenciálnu zmenu rozhodnutia, popísaná zmena trestnej sadzby by mohla vyvolať zmenu rozhodnutia o treste. V tejto súvislosti opätovne zdôraznil, že pôvodný trest mu bol uložený na dolnej hranici upravenej trestnej sadzby, pričom súd vtedy nepovažoval za potrebné použitie § 38 ods. 5 Tr. por., preto v zmysle § 405 písm. b) Tr. por. mala byť v obnovenom konaní správne určená trestná sadzba vo výmere 7 až 20 rokov. Obvinený tiež zdôraznil, že v obnovenom konaní neboli zistené a preukázané žiadne nové podstatné skutočnosti, ktoré by súdom neboli v pôvodnom konaní známe a ktoré by mohli mať zásadný vplyv na určovanie trestu v rámci upravenej trestnej sadzby, a aj napriek tomu súdy trestnú sadzbu upravili aj podľa § 38 ods. 5 Tr. zák., ktoré v pôvodnom konaní nepoužili. V dôsledku popísané postupu tak súdom prvého stupňa, ako aj odvolacím súdom, došlo v zmysle § 371 ods. 1 písm. h) Tr. por. k uloženiu trestu mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby a v zmysle § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. k tomu, že rozhodnutie je založené na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia (§ 38 ods. 5 Tr. zák. v spojení s § 405 písm. b) Tr. por.)

Na základe uvedeného obvinený navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom podľa § 386 ods. 1 Tr. por. vyslovil, že rozsudkom Okresného súdu Kežmarok zo dňa 15. októbra 2015, sp. zn. 7T/113/2008, a uznesením Krajského súdu v Prešove zo 14. januára 2016, sp. zn. 4To/42/2015 a v konaní, ktoré im predchádzalo, bol porušený zákon v neprospech obvineného, podľa § 386 ods. 2 Tr. por. zrušil citovaný rozsudok Okresného súdu Kežmarok, ako aj uznesenie Krajského súdu v Prešove v celom rozsahu a podľa § 388 ods. 1 Tr. por. prikázal Okresnému súdu Kežmarok, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

K dovolaniu obvineného sa vyjadril prokurátor Okresnej prokuratúry Kežmarok podaním zo dňa 8. augusta, v ktorom uviedol, že podľa jeho názoru nie je použitie ustanovenia § 38 ods. 5 Tr. zák. porušením zásady reformatio in peius, keďže k zhoršeniu postavenia obvineného uložením toho istého trestu nedošlo. Taktiež nedošlo k porušeniu § 405 písm. b) Tr. por., keďže obvinenému nebol uložený prísnejší trest než v pôvodnom rozsudku. Použitie ustanovenia § 38 ods. 5 Tr. zák. preto prokurátor považuje za zákonné a v celom rozsahu sa pripojil k odôvodneniu rozhodnutia krajského súdu.

V súvislosti s dovolacím dôvodom uvedeným v § 371 ods. 1 písm. b) Tr. por. prokurátor uviedol, že na hlavnom pojednávaní dňa 11. októbra 2010, na ktorom bol vyhlásený rozsudok, rozhodoval senát zložený z predsedníčky senátu JUDr. Lucie Bašistovej a prísediacich Jána Krulčíka a Matildy Praženicovej. O návrhu a o povolení obnovy konania rozhodoval dňa 8. júna 2015 na verejnom zasadnutí senát v zložení predseda senátu JUDr. Bohuslav Majerník a prísediaci Ján Zibur a Pavol Bekeš. Následne bola trestná vec pridelená do senátu JUDr. Bašistovej. Uznesením zo dňa 17. augusta 2015 senát JUDr. Lucie Bašistovej a prísediacich Ing. Márie Bačíkovej a Jána Kavascha rozhodol o svojom nevyklúčení v zmysle § 32 ods. 3 Tr. por. Za tohto stavu nie je možné považovať zloženie súdu za nezákonné. Na základe uvedeného považoval prokurátor dovolanie obvineného za nedôvodné.

III.

Konanie pred dovolacím súdom

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.) pred vydaním rozhodnutia o dovolaní skúmal procesné podmienky pre podanie dovolania a zistil, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu (§ 368 ods. 1, ods. 2 Tr. por.), oprávnenou osobou (§ 369 ods. 2 písm. b) Tr. por.), za splnenia podmienok uvedených v § 373 Tr. por., v zákonnej lehote a na príslušnom súde (§ 370 ods. 1, ods. 3 Tr. por.) a že spĺňa obligatórne obsahové náležitosti dovolania (§ 374 ods. 1 a ods. 2 Tr. por.). Okrem toho zistil, že bola splnená aj podmienka dovolania podľa § 372 ods. 1 Tr. por., veta prvá, keďže obvinený pred podaním dovolania využil svoje právo podať riadny opravný prostriedok a o tomto bolo rozhodnuté.

Súčasne však dospel k záveru, že podané dovolanie je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí, nakoľko je zrejmé, že nie sú naplnené dôvody dovolania uvedené v § 371 ods. 1 písm. c), písm. h), písm. i) Tr. por.

Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok proti právoplatným rozhodnutiam súdu, ktorým sa má zabezpečiť náprava procesných a hmotnoprávných chýb taxatívne uvedených v ustanovení § 371 ods. 1 písm. a) až n) Tr. por. Dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok (s výnimkou dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 3 Tr. por.) neslúži na revíziu skutkových zistení urobených súdmi prvého a druhého stupňa.

Podľa § 371 ods. 1 písm. b) Tr. por. dovolanie možno podať, ak súd rozhodol v nezákonnom zložení.

Podľa § 371 ods. 4, veta prvá Tr. por. dôvody podľa odseku 1 písm. a) až g) nemožno použiť, ak táto okolnosť bola tomu, kto podáva dovolanie, známa už v pôvodnom konaní a nenamietal ju najneskôr v konaní pred dovolacím súdom; to neplatí, ak dovolanie podáva minister spravodlivosti. Cieľom ustanovenia § 371 ods. 4 Tr. por. je predísť tomu, aby konanie pred dovolacím súdom slúžilo ako možnosť namietat' nové a nové nedostatky, ktoré mohli byť zhojené už v konaní pred súdom nižšieho

stupňa. Zákonodarca v tejto súvislosti totiž predpokladal, že pokiaľ bola namietaná vada dovolateľovi známa už v pôvodnom konaní, a tento sa ju nesnažil odstrániť pri prvej možnej príležitosti, nejde o vadu tak závažnú, aby ju bolo potrebné preskúmať v dovolacom konaní, a v podstate by mohlo ísť len o špekuláciu dovolateľa smerujúcu k predĺženiu celého konania.

Námietky obvineného, týkajúce sa nezákonného zloženia senátu rozhodujúceho po povolení obnovy konania, ktoré by podľa jeho názoru mali napĺňať uvedený dovolací dôvod, neboli uplatnené najneskôr v odvolacom konaní tak, ako to predpokladá § 371 ods. 4 Tr. por. Obvinený V. K. namietal nezákonné zloženie súdu prvýkrát až v podanom dovolaní, hoci mu táto okolnosť musela byť známa už v pôvodnom konaní. Výplýva to jednak z obsahu zápisnice z hlavného pojednávania, ako aj z podaného odvolania. Z tohto dôvodu, s poukazom na § 371 ods. 4 Tr. por., ním uvádzaný dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. b) Tr. por. nemožno použiť.

Dovolacie dôvody zahrnuté pod ustanovenia § 371 ods. 1, písm. h) a i) Tr. por., podľa ktorých dovolanie možno podať, ak bol uložený trest mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby alebo bol uložený taký druh trestu, ktorý zákon za prejednávaný trestný čin nepripúšťa, a ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť, obvinený V. K. videl predovšetkým v tom, že v rozhodnutí po povolení obnovy konania v prospech obvineného použil súd pri určovaní trestu § 38 ods. 5 Tr. zák., ktoré ustanovenie však v pôvodnom konaní nepoužil, čím malo dôjsť k porušeniu zásady zákazu reformatio in peius.

V tejto súvislosti je potrebné v prvom rade ozrejmiť vzájomný vzťah dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. a § 371 ods. 1 písm. h) Tr. por. Kým prvý z nich je všeobecným hmotnoprávnym dôvodom, druhý je špeciálnym hmotnoprávnym dôvodom vzťahujúcim sa k výroku o treste. Z logiky tohto vzťahu potom vyplýva, že samotný výrok o treste, okrem prípadov nesprávnej aplikácie ustanovení kogentnej povahy viažucej sa k rozhodovaniu o treste, môže byť napadnutý prostredníctvom nie všeobecného, ale len prostredníctvom špeciálneho dovolacieho dôvodu, ktorý sa viaže k výroku o treste (stanovisko trestnoprávneho kolégia najvyššieho súdu, sp. zn. Tpj 46/2010, uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 5, roč. 2011).

V posudzovanom prípade bol obvinenému uložený trest odňatia slobody vo výmere 14 rokov, teda v rámci zákonom ustanovenej trestnej sadzby, a to aj v prípade použitia § 38 ods. 5 Tr. zák. (trestná sadzba v rozpätí 11 - 20 rokov, pri súčasnom použití § 42 ods. 1 Tr. zák. a § 41 ods. 2 Tr. zák.) a rovnako aj v prípade jeho nepoužitia (trestná sadzba v rozpätí 7 - 20 rokov, pri súčasnom použití § 42 ods. 1 Tr. zák. a § 41 ods. 2 Tr. zák.). Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. h) Tr. por. by mohol byť naplnený len v tom prípade, ak by bol obvinenému uložený trest mimo zákonom stanovenej trestnej sadzby, k čomu však v posudzovanom prípade nedošlo. Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. h) Tr. por. preto naplnený nebol.

Podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. dovolanie možno podať, ak je rozhodnutie založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

V rámci posudzovania existencie tohto dovolacieho dôvodu je dovolací súd oprávnený skúmať iba to, či skutok ustálený súdmi v pôvodnom konaní bol subsumovaný pod správnu skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone. Len opačný prípad odôvodňuje naplnenie tohto dovolacieho dôvodu. Do úvahy prichádzajú dve alternatívy a sice, že skutok mal byť právne posúdený ako iný trestný čin alebo že skutok nie je trestným činom. Spomenutý dovolací dôvod napĺňa aj zistenie, že rozhodnutie je založené na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia.

Sporným tak v prejednáwanej veci ostáva len možnosť aplikácie ustanovenia § 38 ods. 5 Tr. zák. v obnovenom konaní a súlad jeho použitia so zásadou zákazu reformatio in peius. Porovnaním výroku o

treste rozsudku Okresného súdu Kežmarok z 11. októbra 2010, sp. zn. 7T/113/2008 (vydaného v pôvodnom konaní) a rozsudku Okresného súdu Kežmarok z 15. októbra 2015, sp. zn. 7T/113/2008 (vydaného po obnove konania) je zrejmé, že ustanovenie § 38 ods. 5 Tr. zák. súd použil len v rozsudku vydanom po obnove konania a na základe tohto ustanovenia následne upravoval dolnú hranicu trestnej sadzby. Zásadu zákazu reformatio in peius však nemožno obmedzovať len na samotné určenie výšky trestu odňatia slobody, ale je potrebné použiť ju aj pri aplikácii zákonných ustanovení vzťahujúcich sa na úpravu hraníc trestnej sadzby. Pokiaľ súd ustanovenie § 38 ods. 5 Tr. zák. pri ukladaní trestu v pôvodnom konaní nepoužil, nemal ho použiť ani v rozsudku vyhlásenom po obnove konania v prospech obvineného, pretože jeho použitím došlo k porušeniu zásady zákazu reformatio in peius, a teda aj k naplneniu dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por.

V tejto súvislosti je však potrebné poukázať na § 371 ods. 5 Tr. por., v zmysle ktorého dôvody podľa odseku 1 písm. i) a podľa odseku 3 nemožno použiť, ak zistené porušenie zákona zásadne neovplyvnilo postavenie obvineného. Vychádzajúc z posledného odseku odôvodnenia rozsudku Okresného súdu Kežmarok z 15. októbra 2015, sp. zn. 7T/113/2008, v zmysle ktorého „vzhľadom na osobu páchatel'a, spôsob spáchania činu a jeho následok, ako aj vzhľadom na predchádzajúce odsúdenia a z toho vyplývajúcu nepriaznivú prognózu nápravy páchatel'a bol súd toho názoru, že uloženie trestu odňatia slobody na dolnej hranici zákonom upravenej trestnej sadzby, prípadne uloženie miernejšieho trestu odňatia slobody ako v pôvodnom konaní by nebolo pre nápravu obžalovaného a zároveň aj pre ochranu spoločnosti postačujúce, preto rozhodol tak, ako je to uvedené vo výroku tohto rozsudku.“, je zrejmé, že prvostupňový súd považoval uložený trest odňatia slobody vo výmere 14 rokov za správny, aj keď nebol uložený na samej dolnej hranici trestnej sadzby (vychádzal pritom z trestnej sadzby 11 - 20 rokov), a preto aj prípadné vyslovené porušenie zákona spočívajúce v aplikácii § 38 ods. 5 Tr. zák. by (s poukazom na citovaný odsek napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa) zásadným spôsobom neovplyvnilo postavenie obvineného.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že nie sú splnené dôvody dovolania predpokladané ustanoveniami § 371 ods. 1 písm. b), písm. h), písm. i) Tr. por., preto dovolanie obvineného V. K. podľa § 382 písm. c) Tr. por. na neverejnom zasadnutí odmietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.